

Sygn. akt VII U 2721/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Brzozowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Hanna Beyrowska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podstawę wymiaru składek

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 stycznia 2017 r. nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od M. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 2721/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.01.2017 r. (...) Oddział w G. stwierdził, że M. D. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej NIP (...) z siedzibą w G. przy ul. (...) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu) i ma obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od zadeklarowanej kwoty nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale w okresie od 01.09.2008 r. do 31.12.2015 r. i od 14.01.2016 r. do nadal.

Odwołanie od tej decyzji złożył M. D., zaskarżając ją w całości i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez umorzenie postępowania w sprawie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

M. D. do 31.08.2008r. zgłoszony był do ubezpieczeń społecznych jako wspólnik spółki partnerskiej (...)w S..

(dowód: wyciąg z KRS k.1 akt ubezpieczeniowych,

dane o zgłoszeniach ubezpieczonego k.2 akt ubezpieczeniowych)

Od 01.09.2008 r. M. D. zgłosił się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej – (...)w G. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

M. D. zgłosił się do ubezpieczeń z podstawą wymiaru składek nie niższej niż 30% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia w okresie od 01.09.2009 r. do 31.08.2010 r.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 09.11.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zawiadomił M. D. o wszczęciu postępowania administracyjnego mające na celu wydanie decyzji w sprawie okresu podlegania do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej NIP (...) w G. przy ul. (...). Organ rentowy wskazał, że w kompleksowym systemie informatycznym ZUS zidentyfikował zgłoszenie płatnika i ubezpieczonego M. D. od dnia 01.09.2008 r. do 31.08.2010 r. z kodem tytułu ubezpieczeń dla osób, które mają prawo do podstawy wymiaru składek nie niższej niż 30% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia. Organ rentowy wskazał, że w okresie od 01.09.2008 r. do 31.08.2010 r. M. D. ma obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym i wykazywania w dokumentach rozliczeniowych podstawy wymiaru składek od zadeklarowanej kwoty nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, bowiem do 31.07.2008 r. prowadził działalność jako wspólnik spółki (...).

(dowód: zawiadomienie z zpo k.3 akt ubezpieczeniowych)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Okoliczności faktyczne w sprawie, w zakresie istotnym i wystarczającym dla jej rozstrzygnięcia w rozumieniu art.227 k.p.c. pozostają pomiędzy stronami bezsporne; sporna jest jedynie ich ocena prawna i stosowanie przepisów prawa. Nadto okoliczności faktyczne wynikają z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, które zostały uznane przez sąd za wiarygodne w całości.

Rozważając zasadność odwołania w sprawie niniejszej w pierwszej kolejności należy wskazać, że w odwołaniu wnioskodawca podniósł zarzuty obraży przez organ rentowy przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. W tym zakresie podkreślić trzeba, że sąd ubezpieczeń społecznych jest sądem powszechnym, a więc sądem prawa, a nie procedury administracyjnej, jak to się dzieje w przypadku sądów administracyjnych. Od chwili wniesienia do sądu powszechnego odwołania od decyzji organu rentowego sprawa staje się sprawą cywilną i podlega rozpoznaniu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw. Innymi słowy ewentualne wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania, a sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 2 marca 2017 r., III AUa 379/16). Stąd też, zarzuty naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego przez organ rentowy, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Następnie rozważając odwołanie od decyzji w sprawie niniejszej, należy mieć na względzie, że zaskarżona decyzja dotyczy w istocie dwóch kwestii – stwierdzenia podlegania przez wnioskodawcę obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu we wskazanym okresie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej oraz istnienia obowiązku opłacania składek na te ubezpieczenia od zadeklarowanej kwoty, nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale w okresie wskazanym w decyzji.

Obie kwestie będące przedmiotem decyzji należy po kolei rozważyć – także w kontekście zarzutów wnioskodawcy.

Odnośnie wydania decyzji ustalającej podleganie ubezpieczeniom społecznym przez wnioskodawcę, wskazać trzeba, że zgodnie z art. 83 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności zgłaszania do ubezpieczeń społecznych oraz przebiegu tych ubezpieczeń. Stosunek ubezpieczenia społecznego powstaje z mocy samego prawa, a to oznacza, że na jego powstanie, ustanie oraz zmianę nie ma żadnego wpływu wola stron. O tym w jakich okolicznościach osoba fizyczna podlega (bądź nie podlega) ubezpieczeniom społecznym decyduje wyłącznie ustawa (por. przykładowo art.6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej). Ponieważ publicznoprawny stosunek ubezpieczenia społecznego powstaje (istnieje) ex lege, to wydawana przez organ rentowy na podstawie art.83 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy systemowej decyzja w indywidualnej sprawie dotyczącej zgłaszania do ubezpieczeń społecznych oraz przebiegu tych ubezpieczeń, jedynie potwierdza podleganie ubezpieczeniu niezależnie od woli ubezpieczonego w rozumieniu prawa materialnego. Taka decyzja ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny.

Przepis art.83 ust.1 ustawy systemowej w żaden sposób nie nakłada ograniczeń czasowych do wydania przez organ rentowy deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej istnienie (nieistnienie) obowiązku ubezpieczeń społecznych. Takich granic czasowych, poza którymi organowi rentowemu nie wolno byłoby już rozstrzygać o podleganiu (niepodleganiu) ubezpieczeniom społecznym, nie narzucają również inne przepisy ustawy systemowej. W oparciu o rezultaty wykładni językowej art.83 ust.1 oraz po dokonaniu całościowej analizy poszczególnych unormowań zawartych w rozdziałach 2-4 ustawy systemowej (zatytułowanych kolejno "Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym", "Zasady ustalania składek na ubezpieczenia społeczne" i "Zgłoszenia do ubezpieczenia, prowadzenie kont i rejestrów oraz zasady rozliczania składek i zasiłków") można zatem uznać, że organ rentowy dysponuje nieograniczonym w czasie uprawnieniem do wydawania deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej istnienie (nieistnienie) obowiązku ubezpieczeń społecznych. Z tego wynika zaś, że taka możliwość (uprawnienie) rozciąga się również na sytuację, w której organ rentowy orzeka o podleganiu ubezpieczeniom społecznym w okresach wstecznych, w odniesieniu do których składki powinny być, a nie zostały uiszczone, a nadto w dacie wydawania decyzji o podleganiu ubezpieczeniom społecznym były już przedawnione (a więc, gdy zobowiązanie składkowe wygasło).

Za wnioskowaniem o nieistnieniu granic czasowych wyznaczających organowi rentowemu możliwość wydania decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym przemawiają również argumenty wynikające z wykładni systemowej przepisów o organizacji ubezpieczeń społecznych. Analiza systemowa tych regulacji nakazuje bowiem rozróżnienie dwóch kategorii pojęciowych, to jest "obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym" oraz "obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne". Obowiązek ubezpieczenia (obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym) został szczegółowo uregulowany w rozdziale 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych "Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym" (art.6-14). Przepisy te szczegółowo normują, kto i w jakich okolicznościach faktycznych oraz prawnych podlega obowiązkowo (lub dobrowolnie – art.14) ubezpieczeniom społecznym. Między innymi w art.9 tej ustawy został rozwiązany zbieg kilku tytułów ubezpieczenia. Regulacje te nie odnoszą się natomiast w żaden sposób do opłacania składek, czemu poświęcony został trzeci rozdział ustawy systemowej zatytułowany "Zasady ustalania składek na ubezpieczenia społeczne" (art.15-32). W szczególności podstawę prawną (wtórne w stosunku do podlegania ubezpieczeniom społecznym) obowiązku zapłaty składek stanowi art.17 ustawy systemowej oraz konkretyzujące go przepisy art.46 ust.1 i art.47 ust.1 tej ustawy (zamieszczone w rozdziale 4 noszącym tytuł "Zgłoszenia do ubezpieczenia, prowadzenia kont i rejestrów oraz zasady rozliczania składek i zasiłków"). Z powyższego wynika, że należy odróżnić obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym od obowiązku zapłaty składek na te ubezpieczenia, choć pozostają one ze sobą w określonej relacji. Trzeba przy tym zauważyć, że obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym cechuje nadrzędność względem obowiązku zapłaty składek (obowiązku składkowego), zaś obowiązek składkowy ma charakter pochodny (wtórny) wobec obowiązku podlegania ubezpieczeniom. Innymi słowy, obowiązek składkowy istnieje (może istnieć) tylko wtedy, gdy istnieje obowiązek ubezpieczeń społecznych (obowiązek podlegania tym ubezpieczeniom).

Publicznoprawny obowiązek ubezpieczeń społecznych istnieje z mocy prawa i jest niezależny od obowiązku składkowego w tym sensie, że w niektórych stanach faktycznych składki, które należałoby opłacić za okresy podlegania ubezpieczeniom, w rzeczywistości nie zostały (i nie zostaną) opłacone. Dlatego jest logicznie uzasadniona i prawnie

dopuszczalna możliwość wydania przez organ rentowy decyzji stwierdzającej istnienie obowiązku ubezpieczeń społecznych, która nie ma znaczenia dla obowiązku zapłaty składek. Rozstrzygnięcie zawarte w takiej decyzji dotyczy wówczas tylko podlegania (niepodlegania) ubezpieczeniu społecznym. Inaczej rzecz ujmując, ustalenie przez organ rentowy, że istniał obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, nie przesądza, że na płatniku ciąży (ciężył) obowiązek zapłaty składek ubezpieczeniowych. O tym, czy w następstwie stwierdzenia w decyzji istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych, płatnik powinien uiścić składki za okresy podlegania ubezpieczeniom, decydują inne regulacje prawa materialnego, w tym przepisy określające zasady przedawnienia należności z tytułu składek (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 9.06.2016 r., III UZP 8/16, OSNP 2016/12/153, wyrok Sądu Najwyższego z 14.02.2017 r., II UK 708/15, M.P.Pr., 2017, nr 5, s.271-274).

W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości, że we wskazanych w decyzji okresach wnioskodawca podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Decyzja organu rentowego ma w tym zakresie charakter deklaratoryjny, nie zaś konstytutywny. Stwierdza ona stan zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy. Sam wnioskodawca nie kwestionuje, że we wskazanych okresach podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W tej części więc zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie ma podstaw do jej zmiany.

Nadto w zaskarżonej decyzji organ rentowy stwierdził obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od zadeklarowanej kwoty, nie niższej niż 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale w okresie od 01.09.1998 r. do 31.12.2015 r. i od 14.01.2016 r. do nadal.

W tym zakresie należy zauważyć, że ustalenie przez organ rentowy, że istniał obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, nie przesądza, że na wnioskodawcy ciąży (ciężył) obowiązek zapłaty składek ubezpieczeniowych. O tym, czy w następstwie stwierdzenia w decyzji istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych, wnioskodawca powinien uiścić składki za okresy podlegania ubezpieczeniom, decydują inne regulacje prawa materialnego, w tym przepisy określające zasady przedawnienia należności z tytułu składek.

W przedmiotowej sprawie przede wszystkim należy rozważyć, czy doszło do przedawnienia należności składkowych za okresy objęte treścią decyzji.

Zgodnie z art.24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6.

Jednakże rozważając kwestię przedawnienia należności składkowych należy mieć na względzie, że zgodnie z art.27 ust.1 ustawy z 16.09.2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art.41b ust.1 ustawy wymienionej w art. 2 oraz w art.24 ust.4 ustawy wymienionej w art. 11, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Natomiast w myśl art.27 ust.2 tejże ustawy, jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zatem, co do zasady, mogłoby nastąpić przedawnienie nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okres do grudnia 2011 r. W odniesieniu do wszystkich należności składkowych za okres wskazany w zaskarżonej decyzji należy stosować bowiem 5-letni okres przedawnienia, zgodnie z art.27 ust.1 ustawy z 16.09.2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców. W odniesieniu bowiem do składek za okres do 1.01.2012 r. przedawnienie nie nastąpiłoby wcześniej niż 01.01.2017 r.

W odniesieniu do należności składkowych od dnia 01.01.2012 r. okres przedawnienia wynosi 5 lat. Tak więc, zastosowanie powyższych przepisów prowadzić musi do wniosku, że przedawnienie należności składkowych od stycznia 2012 r. nie nastąpiło.

Natomiast w odniesieniu do należności składkowych za okres od 1 września 2008 r. do grudnia 2011 r., mogłoby nastąpić przedawnienie należności składkowych, bowiem okres przedawnienia nastąpiłoby w dniu 1 stycznia 2017 r.

Jednakże należy mieć na względzie, że zgodnie z art.24 ust.5f ustawy systemowej, w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

Bieg terminu przedawnienia zawiesza się w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. Wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia rozpoczyna zawieszenie biegu terminu przedawnienia składek objętych tą decyzją i stan ten kończy się z dniem jej uprawomocnienia. Sąd ubezpieczeń społecznych może więc stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, jeśli nastąpiło ono przed wszczęciem postępowania o ustalenie podstawy wymiaru składek lub obowiązku ich opłacenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 19.09.2017 r., III AUa 47/17).

W przedmiotowej sprawie w dniu 03.11.2016 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia należności składkowych za okres do grudnia 2011 r., organ rentowy wszczął postępowanie w zakresie podlegania ubezpieczeniom i podstawy wymiaru składek. Z treści zawiadomienia o wszczęciu postępowania, które zostało wnioskodawcy doręczone 07.11.2016 r., wynika, że organ rentowy kwestionuje podstawę wymiaru składek zadeklarowaną przez wnioskodawcę w okresie od 01.09.2008 r. do 31.08.2010 r. nie niższą niż 30% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia. Przedmiotem postępowania, jak wynika z całości zawiadomienia, miały być kwestie podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniom społecznym oraz wysokość należnych składek.

Stąd też, zgodnie z art.24 ust.5f ustawy systemowej, nie doszło do przedawnienia należności składkowych objętych zaskarżoną decyzją.

Rozważając zatem podstawę wymiaru składek, stwierdzić trzeba, że wnioskodawca w okresie od 01.09.2008 r. do 31.08.2010 r. zadeklarował podstawę wymiaru składek nie niższą niż 30% minimalnego miesięcznego wynagrodzenia – w oparciu o art.18a ust. 1 ustawy systemowej.

Zgodnie z art.18a ust.1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Jednakże w przepisie art.18a ust.2 ustawy systemowej zawarte są wyjątki od zasady wynikającej z art.18a ust.1 ustawy systemowej. Przepis art.18a ust.1 ustawy systemowej nie ma zastosowania do osób, które

1) prowadzą lub w okresie ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych przed dniem rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej prowadziły pozarolniczą działalność;

2) wykonują działalność gospodarczą na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywały w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej.

Przepis art.18a ust.2 pkt 1 ustawy systemowej obejmuje swoją hipotezą osoby prowadzące działalność gospodarczą. Pojęcie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej należy definiować zgodnie z art.8 ust.6 ustawy systemowej.

Zgodnie z art.8 ust.6 ustawy systemowej, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się:

1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych;

2) twórcę i artystę;

3) osobę prowadzącą działalność w zakresie wolnego zawodu:

a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,

b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;

4) wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej;

5) osobę prowadzącą publiczną lub niepubliczną szkołę, inną formę wychowania przedszkolnego, placówkę lub ich zespół, na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59 i 949).

Konstrukcja normy art.18a ustawy systemowej wskazuje, że w art.18a ust.2 pkt 1 nie jest mowa wyłącznie o osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Jeśliby taki był cel ustawodawcy, posłużyłby się on techniką podobną jak w art.18a ust.1 ustawy systemowej, ograniczając zakres stosowania przepisu. Bezspornie bowiem w art.18a ust.1 ustawy wymieniony został tylko jeden rodzaj działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy systemowej, tj. prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych – art.8 ust.6 pkt 1 ustawy systemowej. Takiego odesłania nie ma zaś w art.18 a ust.2 pkt 1 ustawy systemowej, która odsyła ogólnie do pojęcia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą.

Nadmienić ponownie trzeba, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych konstruuje własną definicję osoby prowadzącej działalność gospodarczą, szerszą niż w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej (por. posiłkowo wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 2006 r., I UK 53/06, wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2012 r., V CSK 211/11).

Z uwagi na to, że przepis art.18a ustawy systemowej stanowi wyjątek od zasady przewidzianej w art.18 ust.8 ustawy systemowej, muszą być wykładane ściśle, w sposób gwarantujący zachowanie celu tej regulacji, którym jest obniżenie kosztów publicznoprawnych, do jakich poniesienia zobowiązani są przedsiębiorcy, a związanych z podjęciem pierwszej działalności gospodarczej lub kolejnej po upływie 60 miesięcy kalendarzowych od zakończenia poprzedniej działalności.

Nadto przy wykładni przepisu art.18a ust.2 pkt 1 ustawy systemowej nie można pomijać wykładni celowościowej, w przeciwnym razie mogłoby dojść do nieuzasadnionego rozszerzenia podmiotowego zakresu zastosowania przepisu 18a ust.1 ustawy systemowej także na ubezpieczonych, o których mowa w art.8 ust.6 pkt 4 ustawy systemowej (por. glosa Justyny Świątek-Rudoman do uchwały S.N. z dnia 10 kwietnia 2013 r., II UZP 2/13, Teza nr 1, GSP-Prz.Orz.2013.4.87).

Ponieważ w okresie ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych przed 01.09.2008 r. wnioskodawca posiadał tytuł ubezpieczenia wynikający z art.6 ust.1 pkt 5 w zw. z art.8 ust.6 pkt 4 ustawy systemowej (wspólnik spółki partnerskiej), zasadnym jest przyjęcie, że objęty jest zakresem przepisu art.18a ust.2 pkt 1 ustawy systemowej, a w konsekwencji nie znajduje do niego zastosowanie przepis art.18a ust.1 ustawy systemowej (por. analogicznie uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 marca 2016 r., III AUa 1879/15).

Z tych względów ustalona przez organ rentowy wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jest prawidłowa. Jak wskazano, nie doszło do przedawnienia należności składkowych, a więc nie wygasł obowiązek ich zapłaty. Dlatego też, decyzję organu rentowego należy również i w tym zakresie uznać za prawidłową.

Z uwagi na powyższe, na podstawie przywołanych przepisów oraz art.477¹⁴§1 k.p.c., sąd oddalił odwołanie.

Sąd orzekł także o kosztach zastępstwa procesowego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c. w zw. z art.108§1 k.p.c. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca przegrał w całości, zatem w całości winien ponieść koszty zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego sąd ustalił na podstawie §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie wpływu sprawy do sądu). Z uwagi na to, że przedmiotem postępowania była wysokość podstawy należności składkowej, wysokość kosztów zastępstwa procesowego determinowana była wartością przedmiotu sporu.

SSO Katarzyna Brzozowska